

עם הברכה הראשונה. וא"כ באופן כזה שיש הפסק בין העיסות ע"י שיחה ושאר ענינים, נראה ברור דשפיר עבד אם יכוין בשעת הברכה דפוטר רק עיסה זו שלשה עכשיו. ודמא ממש לציור שכתב בבה"ל הנ"ל (ד"ה וי"א), דגבי בית המרחץ יכוין בבקר שהברכה פוטרת רק עד שיפשטנו בבית המרחץ, דהתם נמי משום שיש הפסק גדול לא שייך לומר דהלבישה השניה של אחר המרחץ מיחשיב המשך של הלבישה הראשונה, ועי' היטב בדברי הבה"ל שם, כנ"ל.

סוף דבר, העוסה כמה עיסות אחת אחר השניה, ובכולן יש בהם שיעור תלה, אם הוא בזמן קצר ויכול להקפיד שלא ישוח

בין ההפרשות שלא מענין מצוות הלישה, יברך על הראשונה ויכוין בברכתו שפוטר את כל העיסות שילושו אח"כ, ושוב כשיפריש חלה מן העיסות הללו אין צריך לברך, ונפיק יד"ח בברכה שבירך על הראשונה.

אמנם אם יש הפרש גדול בזמן בין עשיית עיסה לעיסה, והוא יודע שבודאי הוא ישוח בענינים אחרים בין הפרשה להפרשה, העצה לצאת מן הספק היא, לכוין בשעה שמברך על הפרשת החלה של העיסה הראשונה שפוטר בברכתו רק עיסה זו, ושוב יוכל לברך לכו"ע על ההפרשה שיפריש מהעיסה שיעשה אח"כ אחר זמן מרובה, וכן על דרך זה בשאר העיסות.

הערה

הדפסה ברזולוציה מסך - להדפסה איכותית הדפס ישירות מן התוכנה

הלכתא מבי דינא - עניני יורה דעה: בד"צ ובית הוראה - בני ברק בראשות הגר"נ קרליץ (1) {20} עמוד מס: